

gaa frem, og derfor maa jeg anbefale det høje Ting at give mig Tilslutning til mit oprindelige Forslag, saaledes at man virkelig aflaster Sjællands Bispeembede, opretter et nyt i Roskilde og ikke indlader sig paa at nedlægge Bispeembedet i Lolland-Falster Stift.

Hvad Bispevalget, som jeg før talte om, angaar, har man sagt, at det var der ikke Krav om ude i Befolkningen. Jeg har henvist til, hvad der sker, naar Embeder er ledige, men jeg skal yderligere sige, at i Bemærkningerne til Forslaget om Ordningen af den nordslesvigske Kirke har Sønderjyderne skrevet for deres Vedkommende, at den endelige Stiftsdeling kan kun, som de mener, foretages ad Lovgivningens Vej — det er rigtigt nok —, og derfor foreslaar de, at der indsættes en Administrator, det vil altsaa sige en foreløbig Biskop; derved, siger de, vindes tillige Tid, saa Befolkningen kan fremsætte Ønsker om bestemte Personer, før det nye Bispeembede besættes. De har altsaa ogsaa dernede ment, at der var Grund til, at de fik Lejlighed til at udtale sig. Der har ikke været sendt Deputationer dernedefra til mig, men jeg har dog hørt fremsætte ikke mindre end 3 bestemte Ønsker med Hensyn til Besættelsen af Bispeembedet. Lovgivningsmagten staar her overfor et Krav, som man ikke bør sidde overhørig; det er vedtaget i det andet Ting, og jeg haaber ogsaa, det skal blive vedtaget i dette høje Ting. Man bør ikke sidde dette Krav overhørig. Det vil, ifald det ikke bliver imødekommet, komme igen i stadig forøget Grad og volde Uro, indtil det imødekommes.

Jeg beder det høje Ting undskylde, at jeg har brugt saa lang Tid. Min bedste Undskyldning er maaske den, at der egentlig kunde have været Grund til at tale meget længere, thi disse Lovforslag indeholder meget mere, end jeg her har berørt. Men heller ikke dette høje Ting er disse Lovforslag kommet bag paa. I det andet Ting har de været behandlet nu i 3 Maaneder, der er holdt en Mængde Møder derom, og Rigsdagsmændene læser jo ikke alene Tidenden for deres eget Ting, men ogsaa for det andet, saa jeg er overbevist om, at det høje Ting ved god Besked om samtlige de Sager, der omhandles i disse Lovforslag.

Jøfsen Christensen: Den ydre Foranledning til, at de foreliggende kirkelige Lovforslag kommer frem paa det nuværende Tidspunkt, er som bekendt de sønderjydske Landsdeles Genforening med Danmark. Den statslige Genforening, der fandt

Sted i de uforglemmelige Sommerdage i 1920, er jo senere efterfulgt og bør fremdeles efterfølges af en i administrativ og aandelig Henseende stadig inderligere Forbindelse med Danmark og det danske Folk. Det er derfor med Glæde, jeg som dansk Sønderjyde hilser Bestræbelserne for ogsaa paa Kirkelovgivningens Omraade at faa hidført en Tilstand i lovmæssig og administrativ Henseende, der sletter det hidtil bestaaende Grænseskel ved Kongeaaen lempe ligt og grundigt. Men saa kunde der jo spørges: Er da den kirkelige Lovgivning, hvorunder Sønderjyderne hidtil har levet, ikke saa forskellig fra den i det øvrige Land bestaaende, at det vil have sine store Vanskeligheder at gennemføre en fælles Lovgivning paa det kirkelige Omraade for begge Landsdele? Dette Spørgsmaal er jo egentlig blevet besvaret paa den Maade, at man netop ud fra dette Synspunkt har anset det for berettiget at nedsætte et kirkeligt Udvalg, bestaaende af Medlemmer fra baade Syd og Nord for den tidligere Grænse, der skulde tage alle disse forskellige Spørgsmaal op til Besvarelse og udarbejde Forslag til Rigsdagen om, hvordan Spørgsmaalene skulde løses. Men allerede den Gang, da Tanken om et saadant fælles kirkeligt Udvalg kom frem, blev der fra forskellig Side udtalt Ængstelse for, at der, skønt dette Forslag var stillet fra sønderjydsk Side, dog i Forslaget skulde ligge gemt en vis Genindførelse af den Kirkeforfatning, vi i Henhold til den slesvig-holstenske Kirkeforfatning tidligere havde været inde under. Ja, jeg mødte endogsaa saadanne Udtryk for Ængstelse i de Aar som: Ja, nu har vi Spillet gaende, nu beder Sønderjyderne om, at Repræsentanter for Menighederne maa faa Lov til at træde sammen og diktere Lovgivningsmagten de kirkelige Love; det er da ogsaa fortvivlet, at I Sønderjyder ikke kan se, hvad det er, dette eders Forslag kan bruges til.

Skønt jeg ikke var Medlem af det sønderjydske kirkelige Udvalg og derfor selvfølgelig heller ikke kunde gøres medansvarlig for de Forslag, der kom frem herfra, følte jeg dog den Gang Trang til at sige: Ja ja, lad os nu tage Sagen med Ro; rent bortset fra, at det jo ikke er første Gang, et saadant Fænomen som et kirkeligt Udvalg kommer frem her i Landet, mener jeg, at dette, at man beder Repræsentanter for Menighederne i Landet om at træde sammen for at give Raad og stille Forslag, naar en Omlægning af den kirkelige Lovgivning tages under Overvejelse, Raad og Forslag, som Ministeriet og Rigsdagen senere kan be-